

Α΄ Τι 6,12

«Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως»

Ἀφόρμηση 1η

Ἔχετε κάνει πύργους στήν ἄμμο; Εἶναι ἀπό τὰ ἀγαπημένα παιχνίδια τῶν παιδιῶν. Στήν ἀκρογιαλιά γεμίζουν ξανά καί ξανά τό κουβαδάκι τους μέ ἄμμο καί θαλασσόνερο, καί μέ ἐπιμονή κατασκευάζουν τὰ περίφημα ἔργα τους. Ὅμως, ἓνα κύμα ἀρκεῖ γιά νά χαλάσει τίς ὥραϊες κατασκευές τους.

Μέ ἄνθρωπο πού χιτίζει τό σπίτι του πάνω στήν ἄμμο καί γρήγορα τό βλέπει νά γκρεμίζεται παρομοιάζει ὁ Χριστός ὅποιον ἀκούει τούς λόγους του ἀλλά δέν τούς ἐφαρμόζει στή ζωή του. Ἀντίθετα, ὅποιος τούς ἀκούει καί τούς ἐφαρμόζει μοιάζει μέ κεῖνον πού χιτίζει τό σπίτι του πάνω σέ γερά θεμέλια. Ἐνα τέτοιο σπίτι δέν σαλεύεται οὔτε ἀπό τή μπόρα οὔτε ἀπό ἀνέμους οὔτε ἂν πέσουν πάνω του ὀρμητικά ποτάμια. Πραγματικά, σέ μεγάλες πλημμύρες ἢ ἀκόμη σέ σεισμούς, ἐνῶ ἄλλες οἰκοδομές κατεδαφίστηκαν, κάποιες ἔμειναν ἄσειστες. Γιατί; Διότι εἶχαν γερά θεμέλια.

Ἀφόρμηση 2η

Ποιό θέμα συζητήσαμε, παιδιά, στήν προηγούμενη συνάντησή μας;... Ἐνα παράδειγμα ἐπιπολαιότητας μᾶς δίνει καί ὁ Κύριός μας σέ μιά ὁμιλία πού ἔκανε πάνω σέ ἓνα ὄρος, γνωστή μέ τό ὄνομα

«Επί τοῦ ὄρους Ὁμιλία» (βλ. Μθ κεφ. 5-7). Στό τέλος αὐτῆς τῆς ὁμιλίας (βλ. 7,21-27) μιλά γιά ἕναν ἄνθρωπο πού **χτίζει τό σπίτι του πάνω στήν ἄμμο**. Πῶς θά χαρακτηρίζατε ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο; Ὁ Κύριός μας τόν χαρακτηρίζει «ἄμυαλο», «ἀνόητο». Εἶναι πραγματικά μεγάλη ἀνοησία νά χτίζεις σπίτι πάνω στήν ἄμμο. Γιατί; Γιατί δέν θά ἔχει γερά θεμέλια καί πολύ γρήγορα θά σωριασεῖ. Ἔχετε κάνει πύργους στήν ἄμμο; Ἐνα κύμα ἀρκεῖ γιά νά τούς γκρεμίσει.

Μέ ἄνθρωπο πού χτίζει τό σπίτι του πάνω στήν ἄμμο, λέει ὁ Κύριός μας, μοιάζει **ἐκεῖνος πού ἀκούει τούς λόγους μου ἀλλά δέν τούς ἐφαρμόζει**. Τό σκεφτήκατε ποτέ, παιδιά; Αὐτή τήν ἐπιπολαιότητα δέν τήν ἐπισημίναμε τήν προηγούμενη φορά. Ἐμεῖς πού ἐρχόμαστε ἐδῶ στό Κατηχητικό καί ἀκοῦμε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ, ἂν δέν τά ἐφαρμόζουμε ἀλλά τά ξεχνᾶμε ἢ ἀδιαφοροῦμε, τότε μοιάζουμε σάν νά χτίζουμε πάνω στήν ἄμμο!

Ἀντίθετα, τονίζει ὁ Κύριος, **«ὅποιος ἀκούει καί ἐφαρμόζει τούς λόγους μου μοιάζει μέ συνετό ἄνθρωπο, ὁ ὅποιος χτίζει τό σπίτι του πάνω σέ βράχο**. Ἀκόμη κι ἂν ξεσπάσει μπόρα, κι ἂν ὀρμήσουν πάνω του οἱ ποταμοί, κι ἂν πνεύσουν ἄνεμοι δυνατοί, τό σπίτι μένει ἀσάλευτο, διότι ἔχει γερά θεμέλια».

Στά χρόνια τῆς ἐφηβείας, παιδιά, οἰκοδομεῖτε τά θεμέλια τῆς ζωῆς σας. Ἄν βάλετε τώρα γερά θεμέλια, θά μείνετε ὀλόρθοι στή ζωή, ὅσες μπόρες κι ἂν ξεσπάσουν. Ἄν τά θεμέλια εἶναι σαθρά, ἀργά ἢ γρήγορα ὁ ἄνθρωπος μπροστά στίς ἀντιξοότητες καταρρέει: σαλεύεται ἢ εἰρήνη, χάνεται ἢ ἐλπίδα, κλονίζεται ἢ ὑγεία.

Γερά θεμέλια, πού κάνουν ἄσειστο τό οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς, εἶναι **τά λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, ἐάν βέβαια τά ἐφαρμόζουμε**. Ὁποῖος πιστά τά ἐφαρμόζει, κι ὅταν ἀκόμη ἀντιμετωπίζει διάφορα προβλήματα, μένει ἀσάλευτος· δέν χάνει τή χαρά του, τήν ὑπομονή του, τήν ἐλπίδα του.

Γιά νά ἐφαρμόσουμε βέβαια τά λόγια τοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας, χρειάζεται **ἀγώνας**. Ὅπως

- ἂν δέν πάρει μέρος στους ἀγῶνες ὁ ἀθλητής, δέν πρόκειται νά στεφανωθεῖ

- ἂν δέν ἀγωνιστεῖ γιά τήν πρόοδό του ὁ μαθητής, δέν πρόκειται νά ἀριστεύσει

- ἂν δέν ἀγωνιστεῖ τήν ὥρα τῆς μάχης ὁ στρατιώτης, δέν πρόκειται νά νικήσει,

ἔτσι, ἂν δέν ἀγωνίζεται ὁ χριστιανός, δέν θά πετύχει αὐτό πού εἶναι τό πιό δύσκολο μά καί πιό ὠραῖο ἄθλημα, ἡ πιό μεγάλη πρόοδος, ἡ ἐνδοξότερη νίκη: νά τηρεῖ στή ζωή του τά λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Μέσα μας, παιδιά, **παλεύουν δύο ἄνθρωποι**: ὁ ἕνας ἐπιθυμεῖ νά κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄλλος ὅμως ἀντιστέκεται, ζητᾷ νά ἱκανοποιήσῃ τίς ἁμαρτωλές του ἐπιθυμίες (βλ. Ρω 7,19-23). Ποιός θά νικήσῃ; Ἰσχυρότερο προβάλλει τό κακό. Τό κάνουμε εὐκολότερα. Μᾶς σπρώχνει, ἐξάλλου, σ' αὐτό ὁ προαιώνιος ἐχθρός μας, ὁ διάβολος. Ὅπως γράφει ἕνας ποιητής (Στεφ. Μπολέτης),

«κορφές δέν ξέρω δίχως μόχθου ἀνηφορία,
ὔψη δέν ξέρω δίχως κόπο ν' ἀνεβαίνουν·
ζεκούραστα μονάχα κατεβαίνουν».

Γιά νά ἀνεβοῦμε πρὸς τόν Θεό, γιά νά τηροῦμε τό θέλημά του, χρειάζεται κόπος, προσπάθεια. **Ἄξιζει ὅμως ἕνας τέτοιος ἀγώνας!** Τόν εὐλογεῖ ὁ Θεός καί μᾶς χαρίζει τή χαρά τῆς νίκης.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν μαθητή του Τιμόθεο, ἀλλά καί στόν καθένα μας, δίνει τό παράγγελμα (*δείχνουμε τήν ἀφίσα, βλ. CD μέ ὑλικό*): **«ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως»** (Α΄ Τι 6,12). Νά τό φωνάζουμε δυνατά, παιδιά, ὅλοι μαζί! (*Τό ἐπαναλαμβάνουμε δύο-τρεῖς φορές ὀλοένα καί πιό δυνατά*). Νά ἀγωνιζόμαστε τόν

ώραίο άγώνα τής πίστης: νά πιστεύουμε στόν Χριστό, νά Τόν έμπιστεύομασε καί νά Τόν ύπακοϋμε!

Σ' αυτόν τόν ώραίο άγώνα, παιδιά, συναντοϋμε διάφορα έμποδια. Τό πρῶτο από αυτά είναι **ή δικαιολογία**. Πολύ συχνά δικαιολογοϋμε τόν έαυτό μας. Όχι μόνο στους άλλους αλλά καί σέ μās τούς ίδιους. Λέμε συνήθως: «Τί πειράζει τώρα αυτό; Δέν είναι δά καί τόσο μεγάλο κακό. Μά όλοι έτσι κάνουν. Άφοϋ μοϋ άρέσει... Έτσι μοϋ έρχεται νά κάνω... Έξάλλου, δέν φταίω έγώ, οί άλλοι φταίνε...». Μέ ένα σωρό δικαιολογίες ξεγελοϋμε τόν έαυτό μας καί δέν επιτρέπουμε σέ μās τούς ίδιους νά αντικρίσουμε τήν αλήθεια, νά αναγνωρίσουμε τίς αδυναμίες καί τά λάθη μας γιά νά άγωνιστοϋμε εναντίον τους. Βλέπουμε πάντα πολύ μικρά τά δικά μας έλαπώματα:

- ⇒ Τί είναι ένα ψεματάκι;
- ⇒ Μιά κουβέντα είπα...
- ⇒ Ένα μόνο βλέμμα έριξα...
- ⇒ Ένα μάθημα δέν διάβασα...
- ⇒ Ένα άστεϊο έκανα...

Κι όμως,

✓ τό ένα ψέμα μπορεί νά γίνει συκοφαντία εις βάρος ενός άθώου

✓ μία κουβέντα άρκει γιά νά προσβάλει, νά πονέσει, νά φαρμακώσει τόν άλλον

✓ ένα βλέμμα πονηρό θά όδηγήσει σέ πονηρές πράξεις

✓ μία άμέλεια στά μαθήματά μου μπορεί νά ανοίξει τόν δρόμο στήν τεμπελιά καί νά ρίξει κατακόρυφα τούς βαθμούς μου

✓ μέ ένα άστεϊο ξεκινά πολλές φορές τό λεγόμενο «bullying» (=έκφοβισμός).

Άρκει

● μία σπίθα γιά νά ανάψει πυρκαγιά καί νά καταστραφεϊ ένα όλόκληρο δάσος

- ένα μικρόβιο, άθεατο στό μάτι, γιά νά καταστρέψει τήν υγεία
- ένας λεκές γιά νά λερώσει άνεπανόρθωτα τό ρούχο.

Θά έχετε άκούσει, παιδιά, ότι ή ένδοξη βυζαντινή αύτοκρατορία έπεσε στά χέρια τών Τούρκων όταν ξεχάστηκε άνοιχτή μιά μικρή πόρτα, ή γνωστή **Κερκόπορτα**. Άπό 'κει όρμησαν οί έχθροί καί «ή Πόλις έάλω!»- κυρίεψαν τήν Κωνσταντινούπολη.

Σέ κάθε πύλη τής καρδιās μας νά είμαστε πάντοτε άγρυπνοι! Καμιά πόρτα -ούτε μεγάλη ούτε μικρή- δέν πρέπει νά ξεχαστεί άνοιχτή, γιαιτί τότε τό κακό όρμā μέσα μας, κυριαρχεί, γίνεται ό κατακτητής μας.

Παραδείγματα:

α) Άφήνω τή ζήλια νά φωλιάσει μέσα μου. Στην άρχή φαίνεται νά είναι ένα μικρό πάθος, μιά μικρή μου άδυναμία. Σιγά-σιγά μέ δηλητηριάζει όλοένα καί περισσότερο. Γίνεται φθόνος, κακία. Δέν μέ αφήνει νά ήσυχάσω. Φτάνω στό σημείο νά χαιρομαι, μόνο άν πάθει κακό τό πρόσωπο πού φθονώ! Βασανίζομαι, αλλά δέν μπορώ πλέον νά άπαλλαγώ.

β) Κρατώ μέσα μου μιά άγανάκτηση γιά ένα κακό πού μοϋ έκαναν, μιά προσβολή, μιά άδικία. Σιγά-σιγά όρθώνεται όλοένα καί πίο δυναμική ή έκδικητικότητα. Δέν μπορώ νά ξεχάσω. Έχω ύποδουλωθει στό πάθος τής μνησικακίας. Ζητώ νά άνταποδώσω τό κακό. Έχω χάσει τήν ειρήνη μου.

Στίς σελίδες τής θεόπνευστης Άγίας Γραφής άντηχεί πολλές φορές ένα στρατιωτικό παράγγελμα: **«Γρηγορείτε!»** (Μθ 26,41· Μρ 14,38· Πρξ 20,31· Α΄ Κο 16,13· Α΄ Θε 5,6· Α΄ Πέ 5,8). Δηλαδή: Νά είστε άγρυπνοι! Άνύστακτοι φρουροί στά τείχη τής καρδιās σας! Άσυμβίβαστοι μέ τό κακό! Άνυποχώρητοι, όποιος κι άν σās τό προτείνει· είτε φίλος είτε καθηγητής είτε συγγενής είτε ό ίδιος ό έαυτός σας!

Ἐξόριστοι ἦταν ὁ **Δανιήλ**, ὁ **Ἀνανίας**, ὁ **Ἀζαρίας** καί ὁ **Μισαήλ**. Αἰχμάλωτοι σύρθηκαν ἀπό τήν πατρίδα τους, τά Ἱεροσόλυμα, στή μεγάλη πολιτεία τῆς Βαβυλώνας. Ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας **Ναβουχοδονόσορ** ἔδωσε διαταγή νά τρέφονται ἀπό τά δικά του ἐκλεκτά φαγητά μαζί μέ ἄλλα Ἐβραιοπούλα πού τά διάλεξε νά τά πάρει στό παλάτι του γιά νά τούς διδάξει τή γλώσσα καί τά γράμματα τῶν Χαλδαίων. Ὅμως ἡ ἰουδαϊκή θρησκεία ἀπαγόρευε κάποιες τροφές. Τί θά κάνουν οἱ πιστοί νέοι; Εἶναι δοῦλοι, αἰχμάλωτοι, ἐξόριστοι· μποροῦν νά ἀρνηθοῦν; Ὅλοι οἱ ἄλλοι συμμορφώνονται μέ τήν ἐντολή τοῦ βασιλιᾶ. Ὁ Δανιήλ μέ τούς τρεῖς φίλους του δέν ὑποχωροῦν. **Δέν θέλουν νά κάνουν οὔτε τήν παραμικρή παράβαση στό θέλημα τοῦ Θεοῦ**. Πλησιάζουν καί εὐγενικά παρακαλοῦν ἐκεῖνον πού τούς εἶχε στήν εὐθύνη του νά σεβαστεῖ τήν ἐπιθυμία τους νά μήν τρῶνε ἀπό τά βασιλικά γεύματα.

- Φοβᾶμαι, ἀποκρίνεται αὐτός, μήπως ὁ βασιλιάς δεῖ στή συνέχεια καταβεβλημένα τά πρόσωπά σας, πιο ἐξασθενημένα ἀπό τῶν ἄλλων, καί μέ τιμωρήσει, γιατί αὐτός ὄρισε τί θά περιλαμβάνει τό γεῦμα σας.

Ὁ Δανιήλ ὅμως ἐπιμένει:

- Κάνε μιά δοκιμή μέ μᾶς τούς δούλους σου. Γιά δέκα μέρες ἄς μᾶς δίνουν νά τρῶμε μόνο ὄσπρια καί νά πίνουμε μόνο νερό. Ἐπειτα ἐσύ ὁ ἴδιος νά παρατηρήσεις μέ προσοχή τά πρόσωπά μας καί τά πρόσωπα τῶν ἄλλων νέων πού θά τρῶνε ἀπό τά φαγητά τοῦ βασιλιᾶ. Σύμφωνα μέ ὅσα παρατηρήσεις, πράξε στή συνέχεια.

Ἦταν σίγουρος ὁ Δανιήλ ὅτι ὁ Θεός θά τούς χαρίσει τήν εὐλογία του καί θά ὑπερέχουν τῶν ἄλλων. Ἔτσι καί ἔγινε. Μετά ἀπό δέκα μέρες τά πρόσωπα τῶν τεσσάρων νέων ἦταν πιο ροδαλά, τά σώματά τους πιο ρωμαλέα ἀπό τῶν ἄλλων.

Πέτυχαν, λοιπόν, νά ἀποσπάσουν τήν ἄδεια πού ζήτησαν. Ἐπιπλέον, μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ προόδευσαν περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους στά γράμματα. Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα νά παρουσιαστοῦν οἱ

νεαροί Έβραῖοι μπροστά στον βασιλιά, αυτοί οι τέσσερις ξεχώριζαν
σέ ὅλα· αὐτούς διάλεξε ὁ Ναβουχοδονόσορ γιὰ νά τούς τοποθετήσει
σέ καίριες διοικητικές θέσεις.

Θά μπορούσαν πραγματικά νά βροῦν πολλές δικαιολογίες οἱ
τέσσερις νέοι γιὰ νά παραβοῦν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὅμως
ἀποφασισμένοι νά μήν κάνουν τίποτε ἐναντία στό θέλημά του.
Δέν τούς ζητήθηκε νά κάνουν κανένα μεγάλο κακό. Ἄλλά **καί μόνο**
πού ὁ Θεός δέν τό ἤθελε, δέν τό ἤθελαν οὔτε αὐτοί. Πῶς, λοιπόν,
νά μήν τούς χαρίσει πλούσια τήν εὐλογία του; Ἡ σταθερή τους ἀπό-
φαση, **ἡ ἀνυποχώρητη στάση τους ἀπέσπασε τή θεϊκή εὐλογία**
τόσο, πού τούς χάρισε μιὰ ξεχωριστή πρόοδο.

Τό περιστατικό πού σᾶς διηγήθηκα καταγράφεται σέ ἕνα ἀπό
τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τό ὄνομα **«Δανιήλ»** (βλ. κεφ. 1).
Ἄλλά ἡ ἱστορία αὐτῶν τῶν πιστῶν νέων ἐπαναλαμβάνεται σέ κάθε
ἐποχή καί στή δική μας, κάθε φορά πού τά παιδιά τοῦ Θεοῦ μένουν
ἄκαμπτα, ἀλύγιστα, ἀμετακίνητα στήν ἀπόφασή τους νά τηροῦν σέ
ὅλα τό θέλημά του.

Μακάρι κι ἐμεῖς ἔτσι νά ἀγωνιζόμαστε τόν ὠραῖο ἀγῶνα τῆς πί-
στης μας, **δίχως δικαιολογίες καί δίχως ὑποχωρήσεις**, γιὰ νά βά-
λουμε γερά θεμέλια στή ζωή μας καί νά λάβουμε μιὰ μέρα ἀπό τόν
Χριστό τό ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας (βλ. Α΄ Κο 9,25· Β΄
Τι 4,8· Ἰα 1,12· Α΄ Πέ 5,4· Ἀπ 2,10)!

(Προτεινόμενοι ὕμνοι: α) «Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα...», CD
«Εὐλόγησω τὸν Κύριον», ἀρ. 29, β) «Ἀδελφοί, ποιεῖτε τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ...», CD «Κανὼν ἰκετήριος εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χρι-
στὸν καὶ Βιβλικὸί Ὑμνοί», ἀρ.18, βλ. CD μέ ὑλικό).

Προτεινόμενα τραγούδια: α) «Κάθε μέρα», ἀπό «Πνευματικές
Ὡδές Α΄», σ. 34, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἐπά», ἀρ. 15· β) «Γρηγο-
ρεῖτε, ἀδελφοί!», ἀπό «Πνευματικές Ὡδές Β΄», σ. 65, βλ. CD μέ
ὕλικό).